

Arrest

nr. 262 714 van 20 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1987.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 27 oktober 2020. Op 1 december 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 maart 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 27 april 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.A.D.G., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 1987 in Buenaventura, departement Valle del Cauca. Op twaalfjarige leeftijd verhuisde u naar Cali, u woonde in deze stad steeds in hetzelfde huis bij uw moeder en grootmoeder. Uw vader had het gezin reeds sinds lange tijd verlaten, u groeide zonder hem op. Op oudere leeftijd zocht u opnieuw contact met uw vader, maar jullie hebben nooit een hechte band opgebouwd. In Cali voltooide u uw middelbare studies, vervolgens werkte u met succes twee universitaire opleidingen af. Daaropvolgend vatte u verscheidene jobs aan, voornamelijk in de recreatie- en ontspanningssector. U was voor het laatst actief als organisator van evenementen, u hield zich daarbij voornamelijk bezig met het organiseren van kinderfeestjes.

U bent een homoseksuele man en voelt zich aangetrokken tot personen van hetzelfde geslacht. Op achttienjarige leeftijd kwam u uit de kast bij uw moeder, die heel rustig reageerde. Ook uw vriendengroep maakte nooit problemen van uw seksuele oriëntatie. U begaf zich in Colombia vaak in het nachtleven, daarbij ontmoette u verscheidene informele partners. In Colombia ervaarde u een gevoel van discriminatie en homofobie. Zo werd u in een park waar u geregeld kwam, bekogeld met blikjes en flesjes door mensen die uw homoseksualiteit verafschuwden.

De echtgenoot van een van uw goede vriendinnen, genaamd B.O., was betrokken bij een bende en leed aan een drugsverslaving waardoor hij dikwijls agressief werd. Hij was zelf homo maar onderdrukte het. U kende hem al vele jaren, geregeld had hij zich al verbaal negatief uitgelaten over uw homoseksualiteit. In de vroege ochtend na een Halloweenfeestje op 31 oktober 2017, nam B. u mee in de veronderstelling dat jullie seks zouden hebben. Hij drong aan dat u hem zou penetreren, hetgeen u weigerde aangezien u nooit de actieve rol opnam. B. werd agressief, nam een deurknop en stak u daarmee drie keer. U wilde daarop huiswaarts keren, maar viel onderweg naar huis flauw aan uw verwondingen. U werd opgenomen in het ziekenhuis, waar u een operatie diende te ondergaan. Drie dagen later mocht u weer naar huis. De politie kwam u vervolgens twee dagen na uw ontslag uit het ziekenhuis thuis opzoeken. U was echter te angstig om hen de waarheid te vertellen en aangifte te doen.

Nadat B. u had aangevallen, liet hij u niet meer gerust. Als u hem passeerde op straat, dan gebaarde hij met zijn vuisten, wierp hij met stenen of bespuwde hij u. Daarnaast zocht B. meermaals contact met u via facebook. Hij creëerde dan valse profielen, waarmee hij u seksueel getinte berichten stuurde.

In de kerstperiode van 2017 maakte uw moeder een poging tot diefstal mee, hetzelfde gebeurde enkele maanden later in maart 2018. Uw moeder kon zich echter steeds verweren. B. verzekerde u ervan dat hij achter deze aanvallen zat.

Veel later, op 31 oktober 2019 kende u een aanvaring met een zekere E., alias E.C.. Hij was lid van een andere bende, maar wel goed bevriend met B.. U kende hem ook al heel lang. Net als B. onderdrukte E. zijn homoseksualiteit. Enkele dagen voordien was E.C. u beginnen vragen naar orale seks, hetgeen u steevast weigerde. Die bewuste 31 oktober was u aan het werk, u organiseerde een kinderfeest. U diende nog enkele inkopen te doen voor het feest, waarop u E.C. tegen het lijf liep. Hij bracht u slagen toe, waarbij u ook werd gestoken. U kon daarop niet langer het geplande feest bijwonen, maar diende voor verzorging naar het ziekenhuis te gaan.

Op 24 december 2019 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig naar Madrid, Spanje. Vervolgens verbleef u gedurende een klein jaar op verschillende locaties in Spanje. Na een paar maanden werd uw tas, met daarin uw paspoort, gestolen op een feestje. U vroeg vervolgens in maart 2020 een nieuw paspoort aan bij het Colombiaanse consulaat in Barcelona. In het najaar van 2020 werd u door de Spaanse politie in Malaga gevat in een kraakpand. U kon geen paspoort voorleggen, uw paspoort lag immers nog bij een vriendin, en werd vervolgens door de autoriteiten vastgehouden. De Spaanse autoriteiten informeerden u daarop over uw mogelijkheden, ze stelden u eveneens de asielprocedure voor. De Spaanse autoriteiten lieten u een uitzettingsbevel tekenen en lieten u gaan, maar namen wel uw origineel paspoort in beslag. U nam vervolgens contact op met een vriend in België, die u vertelde dat de asielprocedure ook in België bestond. Enkele dagen later, op 8 november 2020, reisde u naar België. Vervolgens deed u op 1 december 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden gedood door B., tevens vreest u problemen te zullen krijgen met E.C..

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, documenten betreffende uw blanco strafregister in Colombia en enkele foto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen omwille van uw seksuele oriëntatie. Uit het persoonlijk onderhoud komt immers concreet naar voren dat u Colombia heeft verlaten naar aanleiding van problemen die u zou hebben gekend met ene B. (CGVS, p. 15). U vreest te zullen worden gedood door B. of een van de zijnen, eveneens koestert u een vrees ten aanzien van ene E.C. waarmee u in oktober 2019 een confrontatie zou hebben gekend (CGVS, p. 26). U kent deze beide mannen al van kindsbeen af. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen gekenmerkt worden door een werkelijk fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Uw asielaanvraag bevat meerdere elementen die uw algehele geloofwaardigheid danig ondergraven, waardoor het CGVS op geen enkele manier enig geloof kan toeschrijven aan de door u geschetste gebeurtenissen en vrees. Daarnaast is de algemene situatie voor de LGBT-gemeenschap in Colombia niet van dien aard dat eenieder uit deze gemeenschap aanspraak kan maken op internationale bescherming.

Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid immers niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van 19 oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20201019.pdf, blijkt immers niet dat de situatie in Colombia dermate ernstig is dat deze op zich het risico oplevert dat leden van de LGBT-gemeenschap louter door hun aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij ook sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van de LGBT-gemeenschap, alsook dat ook de lokale ordediensten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen ter wereld hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gender-gerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit verschillende geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient dan ook, zoals eerder reeds vermeld, na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Om te beginnen dient te worden aangestipt dat uw asielaanvraag wordt gekenmerkt door een onaanvaardbaar laat karakter. De ernst en geloofwaardigheid van uw vrees worden alreeds ondermijnd

door de vaststelling dat u tot wel een jaar wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen na uw vertrek uit Colombia en dat u voor deze buitensporige laattijdigheid allerm minst een afdoende verklaring kan bieden. U zou Colombia hebben verlaten op 24 december 2019 en naar Spanje zijn gereisd, waar u vervolgens op meerdere plekken in het land verbleef alvorens u op 8 november 2020 naar België zou zijn gereisd (CGVS, p. 12-13). U deed echter gedurende deze elf maanden in Spanje nooit een verzoek om internationale bescherming. Dat u pas zo laat na aankomst in Europa asielaanvraag, zonder hiervoor een aannemelijke verklaring te hebben, is een ernstige tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming op het moment dat u Colombia verlaat, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is. U verklaart echter niet uit Colombia te zijn vertrokken met het doel om internationale bescherming te zoeken, u zou nooit geweten hebben van het bestaan van de asielprocedure en eveneens nooit enig opzoekingswerk over de mogelijkheden daaromtrent hebben gedaan (CGVS, p. 12-13). Van iemand die een gegronde vrees koestert kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich op een correcte manier informeert over de asielprocedure en de mogelijkheden omtrent het verkrijgen van internationale bescherming. Dat u zich in Spanje in een uiterst precare situatie bevond, zoals uw advocaat wenst te laten uitschijnen (CGVS, p. 29, p. 30), kan bezwaarlijk als afdoende verschoningsgrond worden aanvaard en doet dan ook geen afbreuk doet aan voorgaande overwegingen. Indien u zich werkelijk in dermate onzekere omstandigheden zou hebben bevonden, dan mag het immers zelfs nog meer verbazing opwekken dat u nooit enige bescherming en/of hulp zocht bij de Spaanse autoriteiten. Ook toen u zich bij het consulaat in Barcelona diende te presenteren na het verlies van uw paspoort (CGVS, p. 29), heeft u klaarblijkelijk geen verdere hulp gezocht. Meer nog, de Spaanse autoriteiten zouden u wat later zelf hebben ingelicht over het bestaan van de asielprocedure en u zelf hebben medegedeeld dat dit voor u een mogelijkheid zou zijn nadat u werd gevat op basis van illegaal verblijf (CGVS, p. 13-14, p. 24-25). Het mag bijgevolg ten zeerste verbazen dat u op geen enkel moment een nood aan internationale bescherming hebt geuit. Integendeel, u ondertekende uw eigen uitzettingsbevel. Dat u niet geweten zou hebben wat dat document juist impliceerde (CGVS, p. 24), kan geenszins overtuigen. U bent immers hoogopgeleid en u kent Spaans als uw moedertaal. Eveneens biedt het feit dat u zo snel mogelijk uw vasthouding wenste te beëindigen, geen afdoende verklaring. Het mag duidelijk zijn dat het zoeken van internationale bescherming in wezen allerm minst prioriteit voor u bleek te zijn. Het hoeft geen verder betoog dat de hierboven genoemde elementen alreeds onvermijdelijk de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees danig onderuithalen.

Daarbij kan nog de opmerking worden gemaakt dat u het CGVS in wezen geen duidelijk zicht kan bieden op uw reisroute en data van vertrek. Het paspoort waarmee u de reis maakte naar Europa zou immers zijn gestolen op een feestje in Spanje (CGVS, p. 29). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u vervolgens dat u België zou zijn binnengekomen op 27 oktober 2020. Deze datum wordt eveneens op uw Bijlage 26 aangeduid als datum van binnenkomst en op het CGVS geeft u te kennen dat alle gegevens op uw Bijlage 26 correct zijn weergegeven (CGVS, p. 3). Later verklaart u dan weer bij de DVZ dat u in België aankwam op 11 november 2020 (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert op 8 november 2020 vanuit Spanje naar België te zijn gereisd. Er rijzen met andere woorden alreeds twijfels over de oprechtheid van het geheel aan uw verklaringen, hetgeen uw geloofwaardigheid verder onder druk zet.

Daarenboven, en niet in het minst, kan het door u naar voren geschoven asielaanvraag op geen enkele manier overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt eerst en vooral onmiskenbaar dat uw gedrag op geen enkele manier in overeenstemming te brengen is met de door u aangehaalde feiten en vrees. Zo beweert u in de nacht van 31 oktober op 1 november 2017 te zijn aangevallen door B. nadat u zou hebben geweigerd om seksuele betrekkingen met hem aan te gaan (CGVS, p. 15). B. zou er die nacht niet in geslaagd zijn om u te doden, maar zou u vervolgens zijn blijven lastigvallen en bedreigen. U schuift daarbij naar voren dat B. u zou willen doden, waardoor u een vrees voor uw leven koestert (CGVS, p. 26). Er dient echter te worden vastgesteld dat u na dit vermeende incident, hetgeen u bestempelt als de reden waarom u Colombia heeft verlaten (CGVS, p. 15), nog ruim twee jaar wachtte om uw land te verlaten en in die tussentijd gewoon uw dagelijkse leven zonder meer hernam. U bleef tot uw vertrek onafgebroken op hetzelfde adres wonen, in het huis waarin u samen met uw moeder en grootmoeder reeds sinds uw twaalfde woonde (CGVS, p. 5). Nooit heeft u overwogen om zich elders te vestigen (CGVS, p. 23-24), hetgeen in sterke mate de wenkbrauwen doet fronsen aangezien B. u ook thuis zou hebben lastiggevallen (CGVS, p. 16). Dat u een verhuis nooit in overweging zou hebben genomen omdat B. ook connecties zou hebben in andere steden en dat u zich het veiligst voelde in de buurt waar iedereen u kende (CGVS, p. 23-24), kan geen afdoende verklaring bieden en doet geen afbreuk aan de vastgestelde eigenaardigheid. Bovendien stelde u zich verre van discreet op. Zo bleef u consequent tot in september 2019 aan het werk en uw job was bepaald niet onopvallend te noemen. U organiseerde in Cali immers erg succesvolle evenementen en feestjes, voornamelijk gericht op

kinderen, die soms wel tot tweehonderd aanwezigen lokten (CGVS, p. 7). Daarbij vormde mond-tot-mondreclame uw voornaamste bron van klantengewin. Ook buiten de werkuren bleef u opmerkelijk van het leven genieten en liet u zich opmerken in het nachtleven. U bezocht verscheidene discotheken in de stad, bezocht feestjes tot in de vroege uurtjes –waarbij B. eveneens aanwezig zou zijn geweest– en organiseerde klaarblijkelijk zelfs zonder enige scrupules een waar afscheidsfeestje alvorens het land te verlaten (CGVS, p. 8, p. 12). Bovenstaande zaken getuigen allerminst van een houding die is ingegeven door een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Daarbij dringt de vaststelling zich op dat indien B. u werkelijk had willen treffen, hij daartoe gedurende meerdere jaren ruimschoots de kans toe heeft gehad, in casu quod non. De geloofwaardigheid van de door u geschetste aanvallen, bedreigingen en laster komt in een bedrieglijk slecht daglicht te staan. Het hoeft weinig verder betoog dat deze ondervindingen dan ook de geloofwaardigheid van uw algehele asielmotieven aanzienlijk verder aantasten.

Het doet tevens bijzonder merkwaardig aan dat u altijd actief bleef op facebook, het kanaal waarlangs B. u tot driemaal toe zou hebben bedreigd (CGVS, p. 21), en dat u eenvoudigweg bleef antwoorden op berichten van volstrekt onbekenden (CGVS, p. 20). Eveneens komt uit uw verklaringen naar voren dat u uw toenmalige verblijfplaats deelde op sociale media en dat men u zo kon terugvinden (CGVS, p. 29), hetgeen evenmin getuigt van een werkelijk gegronde vrees.

U kan daarenboven in wezen op geen enkele manier de door u naar voren geschoven problemen met B. enigszins staven, hetgeen tamelijk mag verbazen. U zou immers na de aanvaring met B. op 31 oktober 2017 in het ziekenhuis zijn beland (CGVS, p. 18). U zou een operatie hebben ondergaan en drie dagen in het ziekenhuis hebben verbleven, maar u kan hieromtrent geen enkele documentatie voorleggen. Meer zelfs, u weet niet eens of er überhaupt enige documentatie betreffende uw opname bestaat (CGVS, p. 19). Het mag ten stelligste verbazen dat u vervolgens aangeeft dat uw moeder, in geval ze al zouden bestaan, deze documenten dan wel zal hebben weggegooid. Dergelijke achteloze houding is bijzonder merkwaardig te noemen, gezien het in wezen gaat om uw directe vluchtaanleiding, en is uitermate nefast voor uw algehele geloofwaardigheid. Aldus geraakt u in wezen niet verder dan blote beweringen en deze kunnen, zoals duidelijk mag blijken, op geen enkele manier overtuigen.

Bovendien kunnen in uw opeenvolgende verklaringen enkele fundamentele tegenstrijdigheden worden vastgesteld, hetgeen de geloofwaardigheid van uw problemen met B. beslist ondergraaft. Zo beweerde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw moeder om veiligheidsredenen diende te verhuizen in augustus 2019, aldus zou zij zijn verhuisd nog geruime tijd voordat u het land had verlaten (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dan weer dat uw moeder pas in februari 2020, aldus twee maanden na uw vertrek uit Colombia, naar een ander appartement zou zijn verhuisd (CGVS, p. 6). Een dergelijk frappante tegenstrijdigheid doet uiterst eigenaardig aan, te meer omdat u beweert dat uw moeder moest verhuizen omwille van de zogenaamde problemen met B. (CGVS, p. 5). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u dit zomaar zou hebben gezegd, dat u niet dacht dat de tijdsaanduiding belangrijk was en dat u eigenlijk niet eens zou weten wanneer uw moeder juist verhuisde maar dat het na uw eigen vertrek zou geweest zijn (CGVS, p. 26). Eveneens vermeldde u bij de DVZ een bijkomend vermeend incident met B. dat zich na het vermeende steekincident zou hebben voorgedaan waarbij u met hem wilde praten, maar hij zichzelf in uw bijzijn begon te bevredigen (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Tijdens uw vrije relaas vermeldt u echter nergens dit vermeende gebeuren. Wanneer u nadien wordt gevraagd of u alles had verteld wat er is gebeurd, antwoordt u bevestigend (CGVS, p. 16). Later tijdens het persoonlijk onderhoud wordt u nog eens nadrukkelijk gevraagd of u ooit nog met B. had gesproken na de vermeende aanval op 31 oktober 2017 en of u nog geprobeerd heeft om met hem te praten, hetgeen u uitgesproken ontkent (CGVS, p. 21). Pas nadat u geconfronteerd wordt met uw eigen verklaringen bij de DVZ, geeft u te kennen dat dit zou zijn gebeurd, maar dat u niet met hem was gaan praten en dat u het simpelweg niet had vermeld omdat u er niet naar werd gevraagd (CGVS, p. 26). U kan allerminst enige verschonende verklaringen bieden voor de inconsistenties in uw asielaanpak, uw geloofwaardigheid kan niet worden hersteld.

In het licht van alle voorgaande is het dan ook moeilijk om enig geloof toe te schrijven aan de vermeende problemen die uw moeder zou hebben meegemaakt. De pogingen tot diefstal die zij in december 2017 en maart 2018 zou hebben meegemaakt zijn bovendien niet meer dan louter crimineel feiten die onmogelijk gelijk kan worden gesteld met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade naargelang de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS, p. 21-22). Dat deze pogingen tot diefstal gelinkt zouden zijn aan de zogenaamde problemen die u kende met B., kan u op geen enkele manier aannemelijk maken. Hoe dan ook lijkt het weinig aannemelijk dat, indien men werkelijk uw moeder in het vizier had, zij dergelijke benadelingen simpelweg zou kunnen afschudden. Bovendien zou uw moeder nooit meer enige problemen hebben gekend nadat zij naar haar nieuwe appartement verhuisde, hetgeen volgens u te wijten is aan het feit dat B. niet zou weten waar ze zich bevindt (CGVS, p. 22). In dat verband dient echter te worden opgemerkt dat uw moeder eenvoudigweg

verhuisde naar hetzelfde appartementencomplex als datgene waar ze alreeds gedurende bijna vijftien jaar aan het werk is (CGVS, p. 10-11). Het kadert niet in een logisch geheel dat indien B., die zich in de hele stad zou ophouden (CGVS, p. 16), u werkelijk had willen treffen, en daarbij uw naasten zou hebben meegesleurd in zijn vermeende agressie, uw moeder werkelijk ongemoeid is gelaten op de plek waar ze makkelijk lijkt terug te vinden. Nogmaals vertoont uw relaas werkelijk een gebrek aan geloofwaardigheid en plausibiliteit.

Daarbij kunnen ook de confrontatie die u zou hebben gekend met E.C. en uw beweringen zijnde dat deze E.C. u zou kunnen vermoorden (CGVS, p. 22-23, p. 26), bezwaarlijk als geloofwaardig worden beschouwd. De foto's die u neerlegt, waarop u te zien bent met enkele verwondingen die u toeschrijft aan E.C., zijn niet in staat om uw beweringen hieromtrent verder te staven (zie document 5 in de groene farde van het administratief dossier). Aan dergelijke privé-foto's kan hoe dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien zijn uw verklaringen omtrent uw zogenaamde problemen met E.C. tevens niet bepaald consistent te noemen, waardoor de geloofwaardigheid ervan ook ondermijnd wordt. Zo verklaart u enerzijds dat E.C. u op 31 oktober 2019 fysiek zou hebben aangevallen nadat u orale bevrediging zou hebben geweigerd (CGVS, p. 22). Later verklaart u echter dat de man u pas om orale seks zou hebben gevraagd te beginnen op 27 november 2019 (CGVS, p. 23). Vervolgens situeert u de fysieke aanvaring op 31 november 2019. Hiermee geconfronteerd, houdt u opnieuw voet bij stuk en herhaalt u slechts uw eerste verklaringen (CGVS, p. 23). Daarbij kan nog worden opgemerkt dat op de foto's waarvan u beweert dat deze de verwondingen afbeelden die u aan dit vermeende treffen zou hebben overgehouden, eveneens een andere datum wordt vermeld (zie document 5 in de groene farde van het administratief dossier). Aanvankelijk geeft u ook te kennen dat E.C. u die bewuste dag zou hebben aangevallen door middel van vuistslagen (CGVS, p. 22), om meteen daarop plotsklaps te spreken over steken (CGVS, p. 23). Daarbij dienen ook wat dit betreft voorgaande argumenten omtrent het door u gestelde weinig bescheiden gedrag alvorens het land te verlaten, in acht worden genomen (zie supra). Hoe dan ook, u zou na de vermeende aanval nooit meer iets van E.C. hebben vernomen (CGVS, p. 23), hetgeen uw beweringen dat hij u in het vizier zou hebben, sterk relativeert. U maakt enige vrees voor deze E.C. hoegenaamd niet geloofwaardig, noch aannemelijk.

De ernst en geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees worden nog verder gerelativeerd door de vaststelling dat u nooit beroep heeft gedaan op enige vorm van nationale hulp en/of bescherming. Internationale bescherming kan namelijk slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter duidelijk niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich met betrekking tot de verklaarde problemen met B. en E.C. nooit tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend, nooit deed u aangifte bij de politie of La Fiscalia of zocht u andere hulpmogelijkheden (CGVS, p. 19). Zelfs toen er enkele dagen na de vermeende aanval vanwege B. in november 2017 een politiepatrouille bij u thuis zou zijn langsgeslagen, zou u hen niet hebben ingelicht over de vermeende problemen en zou u geen aangifte hebben gedaan (CGVS, p. 15, p. 19). Angst biedt hiertoe op geen enkele manier verschoning. Uw bijkomende beweringen omtrent vermeende corruptie van de politie, zijn slechts speculatief en bieden evenmin verschoning. Uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie blijkt dat er meerdere kanalen voorhanden zijn om dergelijke feiten te signaleren en aan te pakken en om een beroep te doen op nationale bescherming. Dat ook uw moeder geen klacht zou hebben neergelegd nadat zij wel bereid zou zijn geweest om het volledige verhaal te vertellen, doet verder de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 19). Hetgeen u beweert, dat enkel het slachtoffer zelf een aangifte kan indienen en zij dit dus niet zou hebben kunnen doen, is namelijk manifest onjuist. In Colombia is de persoon die op de hoogte is van een crimineel feit hoegenaamd bij machte dit om dit aan te geven, ofwel persoonlijk ofwel per schrijven. Ook derde partijen die niet rechtstreeks bij de feiten betrokken zijn, kunnen hiervan melding maken bij de autoriteiten (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Uw moeder zou net zo min een aangifte hebben ingediend nadat zij op straat zou zijn bestolen en door B. zou zijn verwond (CGVS, p. 22). Dat u nooit ernstige pogingen hebt ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen ondergraaft verder uw geloofwaardigheid en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen.

Het geheel aan bovenstaande argumenten draagt bij tot de conclusie dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u vermelde feiten in uw land van herkomst, de aanleiding voor uw vertrek uit Colombia en de vrees voor vervolging die u hieruit puurt. Aangezien er geen geloof gehecht wordt aan uw verklaringen zijn er geen redenen om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Colombia riskeert vervolgd te worden door B. of E.C..

In de mate dat u verwijst naar een zekere vorm van minachting en verbale discriminatie die u ervaarde ingevolge uw homoseksualiteit (CGVS, p. 27), dient te worden opgemerkt dat de gegevens die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Dat er door personen uit uw wijk en andere wijken in een park soms flesjes en blikjes in uw richting gegooid werden, is vanzelfsprekend betreurenswaardig te noemen, maar in wezen onvoldoende ernstig om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming. U laat zelf eveneens uitschijnen dat het in wezen niet om zeer ernstige problemen ging (CGVS, p. 27). Daarbij mag het toch wel enige verbazing opwekken dat u nooit enige hulp of steun heeft gezocht bij de verscheidene organisaties die zich in Cali en in Colombia inzetten voor homoseksuelen en de LGBTgemeenschap (CGVS, p. 28; zie ook informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier), hetgeen tevens de ernst van de door u geschetste discriminatie verder relativeert. Spot en discriminerende bejegening zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBTgemeenschap, hoewel aanwezig, zeker geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk homoseksuelen (zie tevens supra en informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). De discriminerende handelingen die u aanhaalde kunnen niet gekwalificeerd worden als vervolging (zie supra). Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, in casu quod non.

Bovendien ziet het CGVS geen pertinente redenen om aan te nemen dat u in Colombia als homoseksuele man geen normaal en fijn leven zou kunnen uitbouwen. Zo heeft u duidelijk de steun van een uitgebreid familie- en vriendennetwerk waarop u kan rekenen. U onderhoudt een uitstekende band met uw moeder, die volledig op de hoogte is van uw seksuele oriëntatie en hier in wezen nooit enig probleem van heeft gemaakt (CGVS, p. 10-11). Zij heeft u doorheen uw hele leven altijd gesteund. U kan eveneens terugvallen op een omvangrijke vriendenkring, u onderhoudt verscheidene vriendschappelijke relaties die gekenmerkt worden door wederzijdse steun (CGVS, p. 7-9). Ook uw vrienden en vriendinnen zijn allen op de hoogte van uw homoseksualiteit en uit uw verklaringen kan duidelijk worden opgemaakt dat zij dit volledig accepteren en toejuichen. Daarnaast moet in beschouwing worden genomen dat u universitair geschoold bent en dat u na uw studies nagenoeg altijd aan het werk bent geweest en uzelf prima hebt kunnen onderhouden (CGVS, p. 6-7). Zoals hierboven reeds aangeraakt, was u een erg succesvol organisator van evenementen en feesten. Daarenboven had u in Colombia een zeer gangbare dagelijkse routine opgebouwd (CGVS, p. 8). U kende daarbij een bruisend sociaal leven en begaf u vlot in de datingwereld (CGVS, p. 9-10). In Cali en gans Colombia zijn bovendien zoals eerder vermeld talloze organisaties en actief die zich inzetten voor de LGBT-gemeenschap waarbij men als homoseksuele persoon steeds terecht kan (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat u in staat bent om uw leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Colombia zou kunnen terechtkomen in precaire omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u legde een kopie van uw paspoort, uw identiteitskaart en uw geboorteakte neer, dient het CGVS te stellen dat noch uw identiteit, noch uw nationaliteit in wezen wordt betwist. De documenten betreffende uw blanco strafregister in Colombia zijn niet relevant in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. De foto's, waarop u te zien bent met verwondingen, zijn niet in staat om uw verklaringen aangaande uw geschetste problemen enigszins te staven, zoals hierboven reeds uitgebreid geargumenteed.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm

aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij als volgt:

"1. De verzoekende partij betwist het besluit van de verwerende partij in de bestreden beslissing. Er wordt namelijk gesteld dat uit het geheel van vaststellingen zou blijken dat in hoofde van de verzoekende partij er geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De verzoekende partij bepleit echter dat dit besluit niet berust op een zorgvuldig onderzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven; b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

3. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vooreerst van oordeel is dat de seksuele geaardheid van verzoeker, hij is homoseksueel, "niet in twijfelmoet worden getrokken.

Dat verzoeker derhalve homoseksueel is, hetgeen een belangrijk aandeel heeft in zijn asielrelaas, staat buiten betwisting.

De verzoekende partij benadrukt overigens ook dat de identiteit en nationaliteit (Colombia) van verzoeker en zijn regio van verblijf in Colombia - hij woonde tot de leeftijd van twaalf jaar in Buenaventura en sindsdien in Cali - evenmin ter discussie worden gesteld in de bestreden beslissing.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt evenwel dat de algemene situatie voor de LGBT-gemeenschap in Colombia niet van dien aard is dat eenieder uit deze gemeenschap aanspraak kan maken op internationale bescherming. Vervolgens stelt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd inzake zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie gekenmerkt zouden worden door een "werkelijk fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid" (stuk 1, pagina 2).

Door de verzoekende partij wordt dit oordeel betwist.

4. De verzoekende partij merkt vooreerst op dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weldegelijk wordt naar voren gebracht dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van leden van de LGBT-gemeenschap. Ook de lokale orderdiensten maken zich hieraan schuldig. Dit maakt dat effectieve bescherming, tegen gendergerelateerd geweld, niet steeds gegarandeerd is. Er is derhalve sprake van een gebrek aan beschermingsmechanismen om geweld en discriminatie te voorkomen. Hieruit volgt een risico om te worden blootgesteld aan geweld en intimidatie.

Dit geldt in het bijzonder, gelet op de persoonlijke situatie van verzoeker.

5. In een eerste bemerking stelt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het verzoek tot internationale bescherming laattijdig werd ingediend door verzoeker. Hij verliet Colombia immers op 24 december 2019. Hij kwam naar België toe op 8 november 2020 en diende vervolgens op 1 december 2020 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Hieruit blijkt dat verzoeker Colombia kan verlaten. Dit wordt niet betwist. Hierdoor kon verzoeker ontsnappen uit zijn situatie van een vrees voor vervolging. Hij verbleef ook enige tijd in Spanje, tot hij een uitzettingsbevel kreeg. Hieruit blijkt dat het verzoeken tot internationale bescherming, met name het formeel indienen van een verzoek tot internationale bescherming, geen "prioriteit" was voor verzoeker. Hij was immers niet langer in Colombia en derhalve reeds de facto kunnen ontkomen aan zijn vrees tot vervolging. Verzoeker kon bovendien binnen zijn gemeenschap een bestaan opbouwen. Hij diende hiervoor dus niet een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Verderop in de bestreden beslissing wordt uitgebreid gesteld dat verzoeker kon terugvallen "op een omvangrijke vriendenkring" en dat hij verscheidende vriendschappelijke relaties onderhoudt die gekenmerkt worden door "wederzijdse steun" (stuk 1, pagina 6). Deze vaststellingen, dewelke door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen worden onderschreven, liggen mede aan de basis voor het laattijdig indienen van het verzoek tot internationale bescherming.

Uiteindelijk zou verzoeker wel deze stap zetten, door naar België te reizen en een formeel verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

De feitelijke situatie waarin verzoeker zich bevindt, wijst uit dat hem een laattijdig indienen van een verzoek tot internationale bescherming kan worden verweten, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn. Hij verbleef immers in zijn gemeenschap en kon, door het vertrek uit Colombia, ontkomen aan zijn vrees voor vervolging.

De verzoekende partij is het hierom oneens met de stelling van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat uit de laattijdige indiening van het verzoek tot internationale bescherming kan worden afgeleid dat "de ernst en geloofwaardigheid" van zijn relaas op de helling komen te staan.

Bovendien heeft verzoeker steeds een (vals) gevoel van veiligheid gehad. Dit blijkt doorheen de interviews die hij heeft afgelegd, zoals bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij verzoeker een belangrijke mate van nonchalance aan de dag legde. Zo dacht hij onder meer dat de tijdsindicatie wanneer zijn moeder verhuisde niet belangrijk was en gaf hij, zonder nadenken, een antwoord (tijdsindicatie).

Dit (vals) gevoel van veiligheid speelde verzoeker in belangrijke mate parten, zowel bij het indienen van een formeel verzoek tot internationale bescherming als ook nadien, tijdens zijn verzoek tot internationale bescherming.

6. Door de verzoekende partij werd uitvoerig bericht over de problemen die hij had met B.. Hij lichtte ook de problemen toe die zijn moeder had met hem.

De reden van de vrees voor B. is persoonlijk van aard. Verzoeker heeft hierover de nodige toelichting gegeven tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hij werd in de nacht van 31 oktober 2017 op 1 november 2017 aangevallen door B., een persoon die hij al van kindsbeen af kent, nadat verzoeker had geweigerd om seksuele betrekkingen met hem aan te gaan. B. wou verzoeker hierop doden, maar slaagde hier niet in. Verzoeker belandde wel in het ziekenhuis. Nadien bleef B. verzoeker wel lastigvallen en bedreigen. De reden van het conflict tussen verzoeker en B. is derhalve zowel persoonlijke van aard, als gerelateerd aan zijn seksuele oriëntatie.

Verzoeker herinnert eraan dat in Colombiaanse maatschappij er sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van leden van de LGBT-gemeenschap. Ook de lokale orderdiensten maken zich hieraan schuldig. Dit maakt dat effectieve bescherming, tegen gender-gerelateerd geweld, niet steeds gegarandeerd is. Er is derhalve sprake van een gebrek aan beschermingsmechanismen om geweld en discriminatie te voorkomen. Hieruit volgt een risico om te worden blootgesteld aan geweld en intimidatie. Dit geldt in het bijzonder, gelet op de persoonlijke situatie van verzoeker.

De verzoekende partij merkt op dat de vrees voor B., door de persoonlijke aard van het conflict, reëel is en blijft. Verzoeker paste zijn leven niet aan. Hij verbleef inderdaad woonachtig in dezelfde woning en oefende zijn job uit. Dat B. hierdoor de kans werd gegeven om verzoeker te treffen, sluit niet uit dat hij dit in de toekomst effectief zal doen.

Er was bovendien nog contact tussen verzoeker en B. na het incident in de nacht van 31 oktober 2017 op 1 november 2017. Verzoeker wist dat hij niet aan hem zou kunnen ontsnappen. B. bedreigde verzoeker via Facebook, tot driemaal toe. Dat verzoeker zijn adres deelde op Facebook, verandert niets. B. wist immers reeds waar verzoeker woonde. Dit maakt dus geen verschil. Bovendien handelde verzoeker niet anders, omdat hij ervan uit ging dat een confrontatie met B. steeds mogelijk zou zijn en blijven. Hij wou hem zijn leven niet laten domineren.

Verzoeker blijft een vrees koesteren tegenover B.. Hij werd reeds getroffen en diende een operatie te ondergaan in het ziekenhuis, na een confrontatie met hem. Hij is derhalve bevreesd dat B. opnieuw zal toeslagen of eventueel zijn familie (zoals zijn moeder) zal treffen.

Verzoeker benadrukt dat hij nadien een aanvaring had met E. (alias E.C.).

Opnieuw speelde dit gebeuren zich af in de persoonlijke sfeer, waarbij zijn seksuele geaardheid een belangrijke rol van betekenis speelt. Hij kende verzoeker ook reeds van kindsbeen af. Verzoeker was gekend door E.C., waardoor verhuizen of van job veranderen geen optie was. Verzoeker wou hem zijn leven niet laten domineren. Verzoeker liet foto's zien om aan te tonen welke verwondingen hij opliep van de confrontatie met E.C., nadat hij eerder reeds verwondingen opliep van de confrontatie met B. (beide problemen liggen dus in elkaars verlengde).

7. Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt naar voren gebracht dat het merkwaardig zou zijn dat verzoeker nooit de hulp heeft ingeroepen van nationale of internationale bescherming. Hij heeft zich met betrekking tot de problemen die hij had met zowel B. als E.C. nooit naar de Colombiaanse autoriteiten begeven. Hij deed ook nooit aangifte bij de politie of La Fiscalla en zocht niet naar andere hulpmogelijkheden.

Verzoeker heeft dit echter geduid. Hij heeft aangegeven dat hij door angst ervan weerhouden werd om deze bescherming te gaan zoeken.

Het is opmerkelijk dat de vermeende corruptie van de politiediensten, waarop verzoeker zich baseerde, wordt weggezet als louter speculatief. Verzoeker herinnert er andermaal aan dat in Colombiaanse maatschappij er sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van leden van de LGBT-gemeenschap. Ook de lokale orderdiensten maken zich hieraan schuldig. Dit maakt dat effectieve bescherming, tegen gender-gerelateerd geweld, niet steeds gegarandeerd is. Er is derhalve sprake van een gebrek aan beschermingsmechanismen om geweld en discriminatie te voorkomen.

Hieruit volgt een risico om te worden blootgesteld aan geweld en intimidatie. Verzoeker heeft hiervoor dus een terechte angst aangehaald tijdens zijn asielrelaas.

8. Omwille van bovenvermelde redenen, is verzoeker het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd.

In ondergeschikte orde, wijst verzoekster erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus haar ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Volgens verzoeker zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Colombia louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Colombia in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoeker en zijn seksuele geaardheid. Verzoeker vraagt daarom, in ondergeschikte orde, tot het toekennen van de subsidiaire bescherming.”

3. De verwerende partij een aanvullende nota bij waarin zij de algemene veiligheidssituatie in Colombia bespreekt en waarin een weblink is opgenomen naar de COI Focus “*Colombia. Veiligheidssituatie*” van Cedoca van 2 augustus 2021.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker

samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij voert aan dat zij omwille van haar homoseksuele geaardheid werd bedreigd door twee bendeleden, B.O. en E. (alias E.C.), alsook dat zij meermaals op discriminerende wijze werd bejegend. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier): een kopie van haar paspoort en identiteitskaart, haar geboorteakte, documenten betreffende haar blanco strafregister in Colombia en enkele foto's. Het paspoort, de identiteitskaart en de geboorteakte tonen enkel de nationaliteit en identiteit van de verzoekende partij aan, elementen die heden niet worden betwist. De documenten betreffende haar blanco strafregister in Colombia tonen enkel aan dat de verzoekende partij een blanco strafregister had in Colombia, doch deze bevatten geen elementen waaruit de door haar aangevoerde nood aan internationale bescherming zou kunnen blijken. Uit de foto's die de verzoekende partij bijbrengt kan niet blijken dat de verzoekende partij de verwondingen die erop te zien zijn, heeft opgelopen in de door haar geschetste omstandigheden van geweldpleging door E.C. omwille van haar homoseksuele geaardheid. Evenmin kan op basis van deze foto's bepaald worden wanneer deze foto's genomen werden.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar homoseksuele geaardheid aannemelijk maakt. Haar verklaringen dienaangaande komen immers voldoende gedetailleerd en doorleefd voor.

Uit de objectieve landeninformatie, ter beschikking gesteld door beide partijen, blijkt dat Colombia het afgelopen decennium een aantal belangrijke verwezenlijkingen kende in het toekennen van rechten en beschermingsmaatregelen aan seksuele minderheden en transgenders via wetgeving maar voornamelijk via de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Zo zijn relaties met hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Er is een antidiscriminatiewetgeving die geslacht of seksuele voorkeur omvat. In de beschikbare informatie wordt verder nergens melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBTI omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. Dit neemt niet weg dat, ondanks de progressieve wetgeving en vooruitgang in de bescherming van de rechten van LGBTI-persoon, er in de praktijk nog regelmatig sprake is van discriminatie, bedreigingen en geweld, waaronder seksuele agressie, vooroordelen en stigmatisering vanuit de Colombiaanse samenleving die wordt gekenmerkt door haar patriarchale en conservatieve aard en het aanwezige machismo. In de COI Focus "Colombia: seksuele minderheden en transgenders" van 19 oktober 2020 wordt dan ook gesproken van de *"Colombiaanse paradox omdat het ondanks een zeer robuust institutioneel kader met verschillende sterke juridische verwezenlijkingen en een zeer actief maatschappelijk middenveld, nog steeds een hoog aantal geweldplegingen kent ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders. Het behoort op dit vlak tot een van de meest gewelddadige landen van de regio."* (p. 31).

Uit objectieve landeninformatie kan echter niet worden afgeleid dat het homofob geweld en de discriminatie in Colombia systematisch zijn, noch dat elke homoseksueel in dat land omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert. Dat LGBTI-persoon in Colombia kwetsbaar blijven voor discriminatie en allerlei vormen van geweld wordt evenwel niet betwist en tevens bevestigd in de richtlijnen van UNHCR, waarin homoseksuelen worden beschouwd als personen met een risicoprofiel. Zij kunnen, afhankelijk van de specifieke omstandigheden van hun zaak, nood hebben aan internationale bescherming (UNHCR, *'Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia'*, september 2015, p. 48-49). Aldus is het loutere feit homoseksueel te zijn en te behoren tot de LGBTI-gemeenschap in Colombia, niet voldoende is om internationale bescherming te verkrijgen.

Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders, zoals expliciete beschermingsmechanismen voor de LGBTI-gemeenschap die in de nationale politiecode worden beschreven, en de oprichting van een Nationaal Bureau voor Dringende Zaken. De beschikbare landeninformatie legt evenwel ook bloot dat de beschermingsmechanismen onvoldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen en dat het geweld tegen seksuele minderheden en transgenders gepaard gaat met een hoge mate van straffeloosheid. In die zin wordt op grond van de voormelde COI Focus van 19 oktober 2020 in de bestreden beslissing gesteld: *"Wie zich bedreigd voelt door gender-gerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit verschillende geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context."*

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoekers om in Colombia te worden vervolgd omwille van hun homoseksuele geaardheid, moet in concreto aannemelijk worden gemaakt, wat betekent dat hun individuele omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor homoseksuelen in dat land.

6.4. Mede gelet op het voorgaande treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing op terechte en pertinente gronden oordeelt dat de verzoekende partij er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zij omwille van haar homoseksuele geaardheid nood heeft aan internationale bescherming. Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat

- de verzoekende partij pas laattijdig haar verzoek om internationale bescherming indiende zonder dat zij hiervoor een afdoende verschoning doet gelden. De verzoekende partij verliet Colombia immers op 24 december 2019, verbleef vervolgens gedurende meerdere maanden in Spanje zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen en diende onderhavig verzoek om internationale bescherming pas in België in op 1 december 2020. Dit klemt des te meer daar zij uiteenlopende verklaringen aflegt over het moment waarop zij België zou zijn binnengekomen.
- de verzoekende partij na het vermeende incident met B. nog gedurende ruim twee jaar in Colombia bleef, op hetzelfde adres bij haar moeder waarbij zij haar dagelijks leven probleemloos kon verderzetten. Dit klemt des te meer daar zij actief bleef op Facebook, ondanks de bedreigingen die B. haar via dit medium toestuurde.
- de verzoekende partij geen enkel document voorlegt ter staving van haar ziekenhuisopname en operatie ten gevolge van de beweerde confrontatie met B.
- verschillende tegenstrijdigheden kunnen worden vastgesteld in de verklaringen van de verzoekende partij met betrekking tot de verhuis van haar moeder en een bedreiging vanwege B., die de geloofwaardigheid van haar problemen met B. eens te meer ondermijnen.
- de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de pogingen tot diefstal waarvan haar moeder het slachtoffer zou zijn geworden, aan haar problemen met B. zouden zijn gelinkt, temeer daar zij geen verdere problemen meer ondervond nadat zij binnen hetzelfde complex naar een ander appartement verhuisde.
- de verklaringen van de verzoekende partij met betrekking tot het incident met E.C. dermate uiteenlopend zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht.
- de verzoekende partij geen poging heeft ondernomen om zich te beroepen op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten, zelfs niet toen zij door de politie zou zijn bezocht na het vermeende incident met B. waarbij zij in het ziekenhuis zou zijn beland.
- de incidenten van minachting en verbale discriminatie waarvan de verzoekende partij melding maakt, onvoldoende zwaarwichtig zijn om voor de toekenning van internationale bescherming in aanmerking te kunnen worden genomen.
- de verzoekende partij in Colombia een normaal leven kon uitbouwen, waarbij zij openlijk haar homoseksualiteit kon uiten, hierin gesteund door haar familie- en vriendenkring. De verzoekende partij was hierbij in staat om een succesvolle zaak uit de grond te stampen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat verschillende ngo's in Colombia actief zijn die zich inzetten voor de rechten van LGBT-personen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat de motivering van de commissaris-generaal verkeerd is.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat zij Colombia kon verlaten, dat zij zodoende *de facto* kon ontsnappen aan de situatie die aanleiding gaf tot haar vrees voor vervolging, dat het formeel indienen van een verzoek om internationale bescherming voor haar bijgevolg geen prioriteit was daar zij kon terugvallen op een omvangrijke vriendenkring met wederzijdse steun. Redelijkerwijze kan evenwel worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat de verzoekende partij naliet dit te doen en bijna een jaar later een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde. Overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet vormt dit een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid. Gelet op de precaire verblijfsrechtelijke situatie waarin de verzoekende partij zich

bevond, volstaat een verwijzing naar het feit dat zij haar land van herkomst kon verlaten en zodoende *de facto* kon ontsnappen aan de situatie die haar vrees voor vervolging uitmaakte, *in casu* niet om het talmen van de verzoekende partij te verschonen. Waar de verzoekende partij verwijst naar een “(vals) gevoel van veiligheid” dat haar parten zou hebben gespeeld, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hiervan nooit eerder melding gemaakt heeft. Ook niet wanneer zij tijdens haar persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd met tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in haar verklaringen. Het *post factum* opwerpen van dit “(vals) gevoel van veiligheid” in onderhavig verzoekschrift is dan ook allerminst ernstig en is geenszins van aard om op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Gelet op de precaire verblijfsrechtelijke situatie waarin de verzoekende partij zich bevond, kan bovendien niet worden ingezien dat de verzoekende partij een dermate groot “(vals) gevoel van veiligheid” zou hebben gekend dat zij het niet nodig vond om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en/of dat zij haar procedure om internationale bescherming aanvankelijk op een nonchalante wijze zou doorlopen.

Verder voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat de redenen van haar conflicten met B. en met E.C. van persoonlijke aard zijn en zijn gelinkt aan haar homoseksuele geaardheid, alsook verwijst zij naar de algemene situatie van de LGBT-gemeenschap in Colombia. Zij laat hierbij evenwel na *in concreto* te duiden welke elementen van persoonlijke aard volgens haar niet en/of onvoldoende in rekening zouden zijn gebracht, dan wel op welke wijze deze elementen op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht zouden (kunnen) werpen. Zoals hoger gesteld, volstaat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet teneinde een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken en dient de verzoekende partij *in concreto* dergelijke nood aan te tonen, *quod non in casu*. Dat de verzoekende partij haar leven niet wilde laten domineren door B. en/of E.C., zoals zij in haar verzoekschrift benadrukt, vormt geenszins een afdoende verschoning voor haar gedrag ten aanzien van deze personen. Indien de verzoekende partij heden meent daadwerkelijk internationale bescherming te behoeven omwille van de bedreigingen vanwege B. en/of E.C., kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich de moeite getroost om zichzelf voorafgaand aan haar vertrek uit haar land van herkomst zo goed mogelijk te beschermen. Dat zij desalniettemin haar leven gewoon verderzette, louter omdat zij zich niet wenste te laten “domineren” door B. en/of E.C., doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde problemen met B. en E.C. Voor het overige komt de verzoekende partij dienaangaande niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen op zich bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstige poging teneinde de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande *in concreto* te weerleggen.

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal er terecht op dat de verzoekende partij heeft nagelaten zich op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten te beroepen. Waar kan worden aangenomen dat de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten ten aanzien van personen van de LGBT-gemeenschap niet steeds effectief en/of gegarandeerd is, blijkt uit de beschikbare informatie dat er wel degelijk beschermingsmogelijkheden voor LGBT-personen bestaan in Colombia (zie *supra*). Er kan dan ook wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat de verzoekende partij minstens tracht om deze beschermingsmogelijkheden te benutten, temeer gelet op het uitgebreide familie- en vriendennetwerk dat haar steunde. Dit klemt *in casu* des te meer aangezien zij verklaart door de politie te zijn bezocht nadat zij in het ziekenhuis zou zijn beland naar aanleiding van de vermeende confrontatie met B. doch uit angst geen aangifte te hebben durven doen. Mede gelet op haar uitgebreide netwerk, vormt deze angst in hoofde van de verzoekende partij geen afdoende verschoning voor haar nalaten om zich op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten te beroepen.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat een toekomstgerichte beoordeling van haar nood aan internationale bescherming zich opdringt, dient vastgesteld dat uit de voormelde motieven uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zij omwille van haar homoseksuele geaardheid dermate zwaarwichtige problemen heeft gekend dat zij heden nood heeft aan internationale bescherming. Verder brengt zij geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij ingeval van terugkeer naar Colombia omwille van haar homoseksuele geaardheid alsnog dergelijke zwaarwichtige problemen zal ondervinden. Integendeel, de commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat de verzoekende partij kan rekenen op een uitgebreide familie- en vriendenkring die haar homoseksuele geaardheid aanvaarden en haar steunen en dat zij in staat was om in Colombia een normaal en succesvol leven uit te bouwen. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat zulks ingeval van terugkeer naar Colombia niet (langer) het geval zou zijn.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.5. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, als de COI Focussen “Republique de Colombia: Situation sécuritaire” van 7 juni 2018 en “Colombia: veiligheidssituatie” van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zoals reeds wordt toegelicht in de bestreden beslissing blijkt uit de beschikbare informatie dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC- EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt aldus dat er in Colombia een gewapend conflict is. Echter, tegelijkertijd blijkt dat dit gewapend conflict zich niet uitspreidt over het hele land, maar zich afspeelt in bepaalde departementen. Dit wordt bevestigd in de COI Focus toegevoegd aan onderhavige aanvullende nota. Hierin komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia nog steeds regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet

automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan — met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Gelet op de voorgaande analyse besluit verwerende partij dat er in de regio van herkomst van verzoekende partijen actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet."

In casu is de verzoekende partij afkomstig uit het departement Valle del Cauca, hetgeen niet wordt betwist.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat in het departement Valle del Cauca actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt.

De verzoekende partij brengt geen concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. Uit de informatie aangehaald in en toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij (zie weblink) blijkt dat in Colombia protesten zijn uitgebroken tegen het beleid van president Duque en dat de stad Cali, vanwaar de verzoekende partij afkomstig is, hiervan het epicentrum is. Het blijkt dat de protesten aanvankelijk waren gericht tegen belastinghervormingen doch gaandeweg een bredere basis kregen. De protestanten wierpen in de stad Cali wegblokkades op en werden aanvankelijk gesteund door de lokale bendes. Vervolgens maakten de bendes gebruik van de omstandigheden van de protesten om rekeningen te vereffenen. Als gevolg hiervan nam het aantal moorden in de stad toe. Hoewel de Colombiaanse autoriteiten hardhandig optreden tegen de protestanten en de bendes van de omstandigheden gebruik maken om rekeningen te vereffenen, betekent dit niet dat de veiligheidssituatie dermate is gewijzigd dat iedere burger ingeval van terugkeer naar de stad Cali louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van dit toegenomen geweld. Het betreft immers geweld dat kadert binnen de specifieke omstandigheden van de protesten, de reactie van

de Colombiaanse autoriteiten hierop en de manier waarop de bendes van die omstandigheden gebruik maken. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Hieruit kan ook niet blijken dat het willekeurig geweld in de stad Cali intussen dermate is toegenomen dat iedere burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in het departement Valle del Cauca ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het departement Valle del Cauca voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat de verzoekende partij nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het departement Valle del Cauca. Overigens kunnen de "*persoonlijke omstandigheden*" die in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet worden meegewogen, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Ten slotte beschikt de Raad niet over elementen die erop wijzen dat er in hoofde van de verzoekende partij omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. De verzoekende partij preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

9. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS